



Arrest

nr. 64 636 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 december 1982 geboren in Zubair, Basra. U ben een soenniet van Arabische origine. Tot aan uw vertrek woonde u in Safwan in de provincie Basra, aan de grens met Koeweit. Vanaf juli 2007 werkte u als douanebemiddelaar bij de grensovergang in Safwan. U zorgde ervoor dat de douaneformaliteiten vlot werden afgehandeld. Door ambtenaren die gelieerd waren aan de sjiitische partijen werd u gedwongen om deel te nemen aan corrupte praktijken. Omdat u weigerde werd het werken u nagenoeg onmogelijk gemaakt. Na een aanslag in Ashar, Basra, in juli 2010 zou u meer geïsoleerd worden. Volgens u zou uw leven vanaf toen in gevaar zijn geweest. U bleef nog een maand verder werken. Op 6 augustus 2010 zou uw broer (S.), die als politieagent in Basra werkte, opgepakt zijn door milities. Twee dagen later werd hij

vermoord teruggevonden. Op 11 augustus 2010 vertrok u per vliegtuig van Basra naar Turkije. Daar bleef u tot 23 augustus 2010. Op die dag vertrok u per vrachtwagen naar België waar u de volgende dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw echtgenote en zoon, uw diploma lagere school, de politiebade van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, een badge van de Iraakse kamer van koophandel, een import-export vergunning van de haven van Basra, twee toegangsbadges voor de haven van Basra, een aangifte bij de politie over gebeurtenissen broer, een verklaring van de Islamitische partij die verklaart dat u soennitisch bent, een huwelijksakte en twee machtigingen van een klant. Verder legt u nog een kopie voor van een voedselrantsoenkaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u ter staving van uw asielaanvraag u een origineel nationaliteitsbewijs voorlegt. Na verificatie door de Belgische Federale Politie blijkt echter dat het hier om een nagemaakt exemplaar gaat en dat het hier dus een vals document betreft (zie dossier). U heeft aldus getracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door het voorleggen van een vals identiteitsdocument. Hierdoor ondergraaft u uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Bij uw identiteitskaart blijken geen vervalsingen te zijn vastgesteld. Deze identiteitskaart is echter vroeger afgegeven dan uw nationaliteitsbewijs. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u reeds vroeger uw woonplaats zou verlaten hebben.

Verder dient worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt namelijk de bomaanslag in de Ashar wijk aan Abdallah Ben Ali in Basra aan als een scharniermoment in uw leven. Na deze aanslag zou u, als soenniet, iedere dag op het werk geïntimideerd worden en zouden de bedreigingen ernstiger geworden zijn. Ook andere soennieten zouden na deze aanslag meer geïntimideerd worden. Volgens u vond die aanslag plaats in juli 2010 aan de begraafplaats van de imam in de Ashar wijk, een maand voor uw vertrek en voor de ontvoering en de moord op uw broer (CGVS, p. 11, 12, 21-24). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er inderdaad een aanslag heeft plaatsgevonden in de Abdullah Bin Ali straat in de Ashar wijk, Basra. Deze aanslag vond echter plaats op 7 augustus 2010 en betrof een meervoudige aanslag op de daar gelegen markt. Er wordt voor de rest nergens melding gemaakt van een andere aanslag in de Ashar wijk in deze periode. Deze aanslag was allereerst dus niet gericht tegen de bezoekers van de begraafplaats van de imam zoals u verklaarde maar wel tegen een markt. Wat echter nog meer bevreemdend mag genoemd worden is dat deze aanslag in werkelijkheid vier dagen voor uw beweerde vertrek en een dag na de ontvoering van uw broer plaatsvond. Gezien u herhaaldelijk het belang aanhaalt van deze aanslag mag er verwacht worden dat u gedetailleerde informatie over het tijdstip en de gebeurtenissen kunt geven. Het feit dat u hier niet in slaagt en het werkelijke tijdstip van deze aanslag, doen ernstige twijfels rijzen over uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het bijzonder.

Wat er ook van moge zijn, er blijkt dat u onvoldoende concrete en ernstige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit uw verklaringen vooral dat u problemen kreeg om uw werk uit te voeren omdat u weigerde om deel te nemen aan corrupte praktijken aan de grensovergang. Pas na herhaaldelijke vragen over de redenen waarom u uw land van herkomst verliet beweert u dat ze u zouden vermoorden wanneer u bleef weigeren met hen mee te werken (CGVS, p.20-23). Hierover blijft u echter weinig concreet. Zo stelt u dat ze u nooit werkelijk iets hebben aangedaan, dat ze dit ook niet wilden doen maar dat ze vooral meer geld wilden verdienen (CGVS, p.24). Ze zouden ermee bedreigd hebben u te doden indien u niet zou meewerken maar hoewel u gewoon bleef verder werken is er nooit daadwerkelijk iets gebeurd. Telkens weer verwijst u enkel naar het feit dat het werken u moeilijk werd gemaakt (CGVS, p. 26). Bovendien weet u niet of dergelijke problemen ook voorkwamen bij andere mensen (zowel soennieten als sjiïeten) die dezelfde job als u hadden, noch hoe die anderen daar eventueel mee omgingen (CGVS p.20, 24). U heeft dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw soenniet zijn werd gevisieerd.

U blijft eveneens vaag over wie u nu eigenlijk vreesde. Gevraagd naar wie u bedreigde antwoordt u 'de milities, Mehdi , ik weet niet welke milities, Badr'. Nogmaals gevraagd naar wie u dan wel zou

bedreigen vernoemt u enkele roepnamen van ambtenaren die aan de grenspost zouden werken maar echt concreet wordt u nooit (CGVS, p.23).

Overigens bleek ook dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding had gemaakt van daadwerkelijke bedreigingen aan uw adres. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich toen niet kon concentreren omdat u op straat moest slapen, dat de tolk een Syriër was en dat u bang was (CGVS, p.25, 26). Aan het begin van het gehoor werd u echter uitdrukkelijk gevraagd of er problemen waren geweest bij het interview op de DVZ en of u het belangrijkste had verteld. U maakte geen melding van noemenswaardige problemen en stelde dat u inderdaad al het belangrijke had vermeld (CGVS, p.2).

Van iemand die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag verwacht worden dat hij op een duidelijke wijze de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten uiteen kan zetten. Voorgaande toont aan dat dit hier niet het geval was.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlamentsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Safwan, Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Safwan, Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Safwan, Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Safwan, Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De politiebadge, de overlijdensakte en de aangifte bij de politie hebben betrekking op uw broer. Ze tonen dan ook allerm minst aan dat u persoonlijk geïdентificeerd zou worden. U verklaart overigens zelf dat de dood van uw broer niets met uw probleem te maken zou hebben (CGVS, p. 26). De andere documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie, religie en beroep maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Dat is hier niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd.

Verzoeker herhaalt de door hem aangehaalde problemen en meent dat deze wel degelijk ernstig genoeg zijn om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te worden beschouwd. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat van de V.N. voor de Vluchtelingen waarin gesteld wordt dat het begrip ‘vervolging’ dient afgeleid te worden uit artikel 33 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Uit de door hem aangebrachte feiten dient afgeleid te worden dat zijn vrijheid bedreigd wordt bij een terugkeer op grond van zijn soenniet-zijn, hetgeen een criterium is dat ressorteert onder de Conventie van Genève. Verzoeker is dan ook van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) ten onrechte besloten heeft dat er geen sprake is van een gegronde vrees van vervolging omdat er geen elementen worden aangebracht die voldoende ernstig zijn om in aanmerking te kunnen genomen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Hij wijst er vervolgens op dat, opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, hij niet eerst vervolgd moet zijn geweest: een gegronde vrees voor toekomstige vervolging volstaat. Er dient ook geen absolute zekerheid bewezen te worden dat iemand vervolgd zou worden wanneer hij in zijn land gebleven was. Een redelijke kans dat vervolging zou plaatsvinden is voldoende. Bovendien vereist het begrip ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève niet dat het gaat om ‘systematische vervolging’.

Verzoeker betwist de zogenaamde discrepanties in zijn verklaringen. Hij is verbaasd over de lichtheid van de motivering van het CGVS. Gedurende zijn gehoren op DVZ/CGVS heeft hij volledig geantwoord op de aan hem gestelde vragen. Het is volledig zijn recht om tijdens zijn gehoor op het CGVS nadere verduidelijkingen te geven van zijn relaas. Indien verzoeker bepaalde dingen door omstandigheden niet zou vermeld hebben of niet had kunnen vermelden op het gehoor bij DVZ, dan nog weegt de waarachtigheid van het geheel op tegen het feit dat verzoeker niet alles zou verteld hebben op DVZ, omdat hij van oordeel was enkel goed te antwoorden op de gestelde vragen.

Verzoeker heeft inderdaad een coherent en consistent verhaal verteld over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Na verificatie door de Federale Politie blijkt dat het door verzoeker neergelegde originele nationaliteitsbewijs een nagemaakt exemplaar is en aldus authenticiteit ontbeert (administratief dossier, map landeninformatie). Deze vaststelling werpt een smet op verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker haalde de bomaanslag in de Ashar wijk aan Abdallah Ben Ali in Basra aan als een scharniermoment, ondermeer inzake zijn persoonlijke bedreigingen (zie administratief dossier, stuk 3, p.21, 23, 25), doch hij situeert deze aanslag verkeerd ten aanzien van de gebeurtenissen die hem persoonlijk aanbelangden, zoals de bedreigingen die hij ontving, het ogenblik van zijn vlucht en de dood van zijn broer. Bovendien is hij er op basis van zijn verklaringen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn soenniet-zijn werd gevisieerd. Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Omtrent verzoekers verwijzing naar de UNHCR Proceduregids wordt vastgesteld dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze nuttige aanbevelingen bevat, geen afdwingbare rechtsregels bepaalt zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar verzoeker beweert dat een loutere vrees voor toekomstige vervolgingen kan volstaan om als vluchteling te worden beschouwd, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees 'gegrond' dient te zijn. De aangevoerde vrees moet niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd en kan derhalve niet louter hypothetisch bestaan.

Van verzoeker, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als de ondergane bedreigingen in het vervolgingsrelaas zou vermelden. *In casu* werd terecht vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst geen melding maakte van daadwerkelijke bedreigingen aan zijn adres. Tevens werd terecht vastgesteld dat verzoeker bij het gehoor op het CGVS vaag bleef over wie hij concreet vreesde (administratief dossier, stuk 3, p.23).

Verzoekers argumentatie beperkt zich in hoofdzaak tot het louter herhalen van eerdere verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekers bewering inzake "*een bedreiging op grond van zijn soenniet-zijn*" wordt niet onderbouwd door enig gegeven.

De bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van de wet 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker is van oordeel subsidiaire bescherming te kunnen verkrijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat uit het dossier zelf blijkt dat de toestand problematisch is. Uit het dossier blijkt duidelijk dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Verzoeker verwijst naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*” van april 2009. Het CGVS diende zich ervan te vergewissen dat verzoeker, ongeacht de geloofwaardigheid van zijn relaas, geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat indien hij wordt teruggestuurd naar Irak.

2.4. Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken van de vaststellingen aangaande de algemene veiligheidssituatie in Safwan, Basra (Zuid-Irak) zonder concrete en objectieve elementen aan te halen die een nieuw licht kunnen werpen op deze beoordeling. Uit de bestreden beslissing en het hoger gestelde blijkt dat verweerder weldegelijk, in lijn met de UNHCR-richtlijnen, een beoordeling van het risico op individuele basis heeft gedaan.

Blijkens de grondige analyse van de beschikbare informatie (zie de map landeninformatie, ‘Irak-Actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak’ van 20 december 2010) is er voor burgers uit Safwan, Basra actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Safwan, Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS